

Forfatter: Ibsen, Henrik

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Ibsen, Henrik (1882-03-16)

Citation: Ibsen, Henrik: "BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Ibsen, Henrik (1882-03-16)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 357. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000219.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Rom, den 16. Marts 1882.

Kære herr justitsråd Hegel!

Allerede for længe siden burde jeg have tilskrevet Dem i anledning af Deres venlige brev af 16. Februar. Jeg er naturligvis ikke i tvil om at det er fremkommet af oprigtig velvilje for mig; men jeg vil indstændig bede Dem ikke at låne s. 358øre til rådgivere i mine anliggender og allermindst hvis disse er personer, som savner enhversomhelst rigtig forståelse af alt det virkelig nye, litteraturen i de sidste tyve år har frembragt.

Jeg ved meget godt, hvor grådig man i vore smålige nordiske ravnekroge er efter alskens privatanliggender, der angår forfattere og kunstnere; men jeg synes også at jeg er så forsigtig, som vel muligt. Der gives endog dem, som, tvert imod min egen mening, finder at jeg til skade for mig selv er altfor forbeholden. I et brev af 9. Februar skriver herr Otto Borchsenius at sågodtsom alle mine københavnske venner er enige i at det netop nu vilde for mig være den rette tid til helt og tydeligt at udtale mig om mit standpunkt; og han tilføjer ordret følgende: »også Deres forlægger spurgte mig udtrykkelig, om ingen nu vilde kunne få Dem (mig) til at tale.« Jeg anfører dette kun for at vise, hvorledes meningene krydser hverandre. Efter Deres sidste brev kan jeg naturligvis ikke være i tvil om, at han har mistydet Deres ord.

Den af mig engang antydede literære plan har jeg for længe siden opgivet. Derimod kan jeg meddele at jeg for tiden er fuldt beskæftiget med forberedelserne til et nyt skuespil. Det blir dennegang et fredsommeligt stykke, som kan læses af etatsråderne og grossererne og af deres damer, og som teatrene ikke behøver at vige tilbage for. Det vil falde mig meget let at fuldføre og jeg vil se til at blive færdig dermed temmelig tidligt på efteråret.

Ligeover for »Gengangere« vil der nok, og det ikke inden lang tid, komme forståelse ind i gemytterne hos de godtfolk hjemme. Men alle disse henvisnende affældige figurer, som har kastet sig over denne digtning, således som sket er, vil engang få en knusende dom over sig selv i fremtidens litteraturhistorie. Man vil nok vide at opspore de anonyme krybskyttere og stimænd, som har udsendt smudsprojektiler efter mig fra deres baghold i professor Goos's spækhøkeravis og fra andre lignende lokaliteter. Min bog ejer fremtiden for sig. Hine karle, som har brølet over den, har ikke engang forhold til deres egen virkelig levende samtid.

Derfor har jeg også taget denne side af sagen så overmåde koldblodig. Jeg har gjort mangehånde studier og iagttagelser under stormen, og dem vil jeg vide at føre mig til nytte i vordende digtninger.

Sluttelig har jeg en anmodning til Dem, nemlig, om De s. 359godhedsfuldt igen vil låne mig 1000 kroner, Jeg siger udtrykkelig »låne«; thi jeg ønsker at betale renter af hvad jeg således optager forskudsvis hos Dem. Det er jo ingen rimelighed i at jeg sætter mine egne disponible penge fast i værdipapirer og så optager gratis forskud hos Dem. Igen at skille mig ved nogen af mine obligationer vilde jeg nødig, da forlegenheden jo kun kommer til at vare nogle få måneder. Jeg håber De indrømmer rigtigheden af ovenstående og indgår derpå.

Med de bedste hilsener til Deres kære familie tegner jeg mig

Deres hjertelig hengivne og forbundne
Henrik Ibsen.